

rigtignok, at det ærede Medlem er paa Vildspor, naar han mener, at København er en velhavende Kommune, men det skal jeg ikke komme ind paa, men blot minde om, at det ærede Medlem og hans Parti have gjort alt, hvad de kunde, for at forhindre, at København fik Frihed til at forandre sin Skatteprocent, saaledes at den kunde klare denne og lignende Udgifter uden at vride sig under det. Naar det ærede Medlem saa videre sagde, at paa Landet er der ingen Nød, saa taler det ærede Medlem ganske uden at kende Forholdene paa Landet. Selv i den Valgkreds, det ærede Medlem repræsenterer, kender han dem altsaa ikke. Jeg kan rejse derover den Dag i Morgen og faa dokumenteret, at der findes Nød der som andre Steder paa Landet. Det kan være, den er der i mindre Udstrækning, og at jeg maaske kun kan finde 10 Børn, som sulte. Men hvorfor i al Verden skulle de 10 Børn ikke have Mad? Der findes for Landet Oplysninger, som Regeringen selv tilvejebragte for 10 Aar siden. Disse vise, at i Landdistrikterne er der 7,000 Børn af dem, Sagen omhandler, som faa utilstrækkelig Ernæring. 7,000 af de 22,000 Børn ere i Landdistrikterne, de 15,000 fordele sig paa København og Købstæderne. Der findes altsaa Nød paa Landet, selv om den er af mindre Omfang, gudbevares. Men at den findes, behøve vi ikke at strides om, det er ganske uomtvisteligt, at det i hvert eneste Distrikt ud over Landet er muligt at finde Nød. Det kan maaske siges i nogle Tilfælde, at det er Forældrenes Skyld, Faderen er fordrunken, og der er en daarlig Moder osv. Ja, det kan saamænd godt være, at det i nogle Tilfælde er Aarsagen. Men hvorfor i Alverden skal det gaa ud over de ganske uskyldige Børn, hvorfor skulle de sidde i Skolen og sulte, fordi Faderen drikker Pengene op; have vi ikke som Opretholdere af det menneskelige Samfund Pligt til at sørge for, at ogsaa fordrunkne Fædres Børn faa Mad og om muligt blive opdragne til at blive gode Samfundsborgere og ikke følge det givne slette Eksempel?

Det ærede Medlem talte saa om, at naar Børnene fik varm Mad om Morgenen og Aftenen hjemme, kunde de godt klare sig med tør Mad i Skolen. Der er ingen, der taler om, at de Børn, som i det hele taget faa tilstrækkelig Ernæring, Gaardmændenes Børn, som selvfølgelig kunne faa et godt Maaltid Mad hjemme, absolut skulle bispises paa offentlig Bekostning. Hvis man ikke vil ind paa en almindelig

Omsorg for samtlige Børn, er der ingen, som taler om, at det skulde være fornødent, at Børn, som hjemme faa tilstrækkelig varm Mad, just skulde have varm Mad i Skolen. Nej, vi kunne meget let finde en Ordning, hvorved vi imødekomme dem, der trænge, men udelukke dem, som ikke trænge.

Det ærede Medlem mente ogsaa, at der er sket en betydelig Forbedring, siden disse Tal fra 1898 ere fremskaffede, idet det ærede Medlem mente, at disse Indberetninger omfattede 50,000 Børn, som trængte. Jeg sagde før — hvis det ærede Medlem havde hørt det, havde han heller ikke i den Henseende været paa Siden af Sagen —, at af de 50,000 Børn, Lærerne opgav, vare de ca. 30,000 opgivne som trængende til Skolebespisning, fordi de havde lang Vej til Skolen, og det derfor kunde være ønskeligt at give dem den. Jeg sagde dernæst, at jeg holdt disse 30,000 udenfor og holdt mig til de 22—23,000, som faa utilstrækkelig Ernæring. Der er ingen Forandring sket i disse Tal, thi, som jeg senere sagde, Loven af 1902 har ikke medført, at flere Børn faa Bespisning end før 1902. 6—8 Kommuner have siden den Gang bevilget Tilskud til Bispisningsforeninger, som ikke have haft det tidligere. Men Bispisningsforeningerne eksisterede, før Loven blev givet, og Børnene fik Mad i samme Udstrækning før Loven som efter Loven.

Det ærede Medlem var saa inde paa de mange Vanskeligheder, der kunde være Tale om ved at etablere en saadan Bespisning; der var praktiske Ulemper paa Landet ved at indrette Skolekøkkener og holde Kokkepiger og alt dette, som det ærede Medlem nævnede. Hvis det nu er Tilfældet, som det ærede Medlem siger, at det kun er ganske faa Børn, eller at der slet ingen Børn findes paa Landet, som trænge til Mad, saa er man jo meget let ude over Vanskelighederne, saa kan det ikke være vanskeligt at oprette Bispisningsforanstaltninger; er der saa godt som ingen Børn, der skulle have Nytte af saadanne Foranstaltninger, er der jo heller ingen Mennesker, der ville forlange, at der skal opføres store, grundmurede Bygninger med indlagte fine, nye Kogeapparater o. s. v. o. s. v. Sligt vilde man ikke forlange, fordi der i et Skoledistrikt fandtes 3—4 Børn, som manglede Mad; saa kunde der træffes en Ordning med Skolelæreren eller med nærboende Folk, hvor disse Børn kunde bispises. Blot det offentlige vilde tage sig af Sagen, da var selvfølgelig den praktiske